

Lý Khánh Hồng - Dựng Tượng Đài,..và Anh hùng ?.

30/7/2022

Viết như một nén hương gửi Giáo sư Nguyễn Ngọc Huy, nhân ngày 28 tháng 7 thay cho một người đồng môn nay đã quá vắng

Dựng tượng đài, ép dân, được. Chúng ta thấy. Không đếm xuể !
Nhưng bắt dân đen coi mình như Anh hùng. Khó.
Khó ? Tại sao ?

Anh hùng ? Anh hùng nào ?

Thử xem.

Anh hùng dân tộc : Hưng Đạo Đại Vương Trần Quốc Tuấn.

Còn gì phải bàn thảo. Trần hưng Đạo, ai không biết là Anh hùng dân tộc.
Đức Thánh Trần mà dân tộc ta qua bao nhiêu đời, **truyền tử lưu tôn, kể đi kể lại**.
Bao công lao hãn mã, chống xâm lăng phương Bắc. Giữ vững non sông. Bảo vệ dân , nước. Được truyền tụng...
Cái đời sống ấy. Cái gương hy sinh, giúp dân giúp nước đó của Hưng Đạo Đại Vương luôn là gương sáng của dân ta. Nó thành cái cốt lõi của một lối sống .

Trong nền văn hóa dân tộc.

Thế rồi. Cả nước bây giờ. “ Quy về một mối.” (Chữ nghĩa của nhà thơ Nguyễn chí Thiện.) Chỉ những gì Bác và những (thẳng như thẳng) Trần Dân Tiên, (cái thẳng,)“ Vừa đi vừa hỏi chuyện Bác.” (1) Họ nói gì. Cả nước phải nghe theo.

Cả đến chuyện một người trong bọn họ, Bác. Bác của họ.

Một hôm nhân ghé đền thờ Đức Thánh Trần. Hồn hào. Bá vai tiền nhân kiêu, tôi , bác ; hay anh, tôi.

“ Tôi Bác, chung nhau nghiệp kiếm cung.

Bác đưa cả nước (vượt) qua nô lệ.

Tôi dắt năm châu đến Đại đồng...” như Hồ Chí Minh và thơ khẩu khí của ông ta.

Thì Anh hùng dân tộc Trần Hưng Đạo. Giờ đây nếu còn với vai anh hùng cũng chỉ là lây lất ngang với anh hùng Lê văn Tám.(?)

Sợ còn không bằng.

Vì, lại có,...Những anh hùng của một nhà nước.

Anh hùng Lê văn Tám.

Làm sao anh ta thành anh hùng cho được. Nhất là ở miền Nam.

Ở miền Nam, làm anh hùng không khó mà cũng hông phải dễ.

Người miền Nam, làm gì cũng đều phải có đạo nghĩa.

Vì còn phải qua thước đo Văn hóa. Hợp và vừa vặn những khuôn mẫu đời sống người dân...miền Nam.

Anh hùng của dân miền Nam.

Hãy mượn hình ảnh mờ nhạt của các Anh hùng vô danh.

Qua,
Chuyện kể. Ở. Đồn Dak Seang, một tiền đồn của Quân lực Việt Nam Cộng Hòa,
hẻo lánh ở Vùng rừng núi Pleiku.

Một lần, vào ngày cuối của một chuyến thi hành công tác biệt phái của phi đoàn .
Vì vẫn hay đi thi hành những công tác yểm trợ quân bạn ngoài vùng kiểu này.
TSLXN kể lại.

“...Giọng nói từ dưới đất bây giờ nghe có vẻ hốt hoảng:

– Bạch ưng, đây Thạnh trị

– Nghe bạn 5

*– Bạn cho mấy con chim sắt đánh sát quanh đồn gấp đi bạn. Tụi nó đang “à lát xô”
lên.*

Anh Ngọc la ùm lên trong tần số khu trực.

*Hai chiếc khu trực A-1 còn mấy trái bomb bỏ dở hồi hả trở về đồn nhào xuống
đánh sát chung quanh rào. Một ông la to khi kéo tàu lên.*

– Tụi nó đông như kiến bạn ơi.

.....

– Bạch ưng, đây Thạnh trị.

Giọng nói lúc này không có vẻ hốt hoảng mà bình tĩnh lạ thường.

Anh Ngọc bấm máy:

– Nghe bạn 5, cho biết tình hình đi bạn.

– Tôi yêu cầu Bạch ứng cho đánh ngay vào trong đồn.

Cả hai chúng tôi giật nảy mình, chỉ hy vọng là mình nghe...lộn. Chúng tôi sống sờ không trả lời được. Người chỉ huy phía dưới đất xác nhận lại:

– Bạch ứng, tôi xác nhận lại, tôi xin bạn đánh xuống đầu tôi.

– Bạn nói bạn xin đánh thẳng vào đồn?

– Đúng 5. Hết hy vọng rồi bạn ơi. Cứ đánh vào đây để tụi nó chết chum luôn với chúng tôi.

– Bạn suy nghĩ kỹ chưa?

Giọng nói dưới đất lúc này nghe có vẻ hết kiên nhẫn:

– Không còn lựa chọn nào khác bạn ơi. Bạn đánh lệ giùm. Chúc bạn may mắn. “Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi” mà bạn...

Đó là những tiếng nói cuối cùng tôi nghe được từ đồn Dakseang “Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi”.

Anh Ngọc hốt hoảng gọi máy về xin chỉ thị ...

.....

– Roger! Sir, Did you say...right on it? Over

– Yes sir, it's all over. I said you salvo right on it. Over.

– Roger, sir, I understood, sir, Over.

Chỉ có vậy thôi, đồn Dakseang biến thành một biển lửa sau hai đợt bomb salvo của mấy chiếc Phantom. Tôi đang chứng kiến một hình ảnh mà có lẽ suốt đời sẽ không bao giờ quên được. Tôi biết nói gì lúc này đây cho những người chiến sĩ Địa Phương Quân QLVNCH? Tất cả những ngôn từ, những ý nghĩ đều trở thành vô nghĩa trước cảnh tượng bi thảm hào hùng này.

Bay cách đó chừng 5 cây số với cao độ 5 ngàn bộ mà con tàu tôi như rung lên dưới tiếng nổ và sức ép khủng khiếp của mấy chục trái bomb 500 cân Anh nổ một lần. Làm sao còn có ai sống sót sau cơn tàn phá khủng khiếp này?. Những thịt, những xương, những máu của các anh hùng Dakseang đã tung bay khắp nơi rồi rơi xuống lẫn lộn với bụi, với đá, với sắt, để rồi nằm im trên mặt đất. Cũng trên mặt đất này của quê hương, ở một nơi nào đó, những người vợ, những đứa con, những bà con thân bằng quyến thuộc của các anh đâu biết người thân của mình vừa anh dũng đền nợ nước, vừa “Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi” như lời trăn trối cuối cùng của người đồn trưởng, vừa chết để cho cả dân tộc được sống, được hít thở không khí Tự Do dù chỉ trong một khoảnh khắc... Ngày mai đây, những chiếc khăn tang trắng sẽ được chít vội vã lên đầu những người thiếu phụ nghèo nàn khổ sở kia, những khuôn mặt bầu bĩnh vô tội của trẻ thơ. Nước mắt nào khóc cho hết nỗi bi thương của người vợ lính VNCH đây hỡi ông trời xanh thẳm? Hình ảnh nào có thể thay thế được hình ảnh ngọt ngào của Cha chúng nó, suốt khoảng đời còn lại của

những em bé hồn nhiên vô tội kia hỏi ông trời? Dân tộc tôi đã làm gì nên tội, “Tử biệt sinh ly” câu nói nghe được từ thuở học trò bây giờ mới thấy trọn nghĩa ý đau thương. Máu nào chảy mà ruột không mềm, mắt tôi bỗng chan hòa nước mắt. Tôi tổng ga bay trở lại đồn. Qua màn lệ nhạt nhòa, tôi chẳng còn thấy gì, ngoài những cụm khói đen bốc lên giữa đồn.

Trời chiều cao nguyên vốn đã thê lương cô quạnh lại càng trở nên tang tóc sầu thảm hơn. Hai chiếc Phantom Hoa kỳ ráp thành một hợp đoàn tác chiến bay những vòng tròn thấp chung quanh đám đất đá điêu tàn không hiểu để quan sát hay để chào vĩnh biệt những chiến sĩ gan dạ anh hùng của Địa Phương Quân QLVNCH. Dưới trời chiều nắng tắt, trông hợp đoàn Phantom như hai con chim hải âu ủ rũ lượn từng vòng quanh xác chết của đồng loại. Sau khi nhận kết quả oanh kích của anh Ngọc, giọng nói xúc động của người phi tuần trưởng Phantom vang lên:

– Sir, may I reach out across the fires and destruction of today to tell you this: Those people down there have fought like men and have gone in honor.

Giọng anh Ngọc run run nghẹn ngào:

– Yes sir, they have gone in honor. That was an Alamo by all means, sir. An ever greater Alamo than ours, Over.

Tôi thấy hai hàng nước mắt chảy dài trên má anh Ngọc.

– Roger! We have thousands of Alamo like that every day in our country.

– Roger, I believe that, sir, God bless you all. Over.

Hai chiếc Phantom liếc cánh chào vĩnh biệt rồi bốc lên cao, mất hút giữa bầu trời ảm đạm.

Những Địa Phương Quân Pleiku chiều hôm qua đã bình tĩnh xin “cho nó nổ trên đầu tôi”. “Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi bạn ơ” Xin vĩnh biệt và cảm tạ. Cảm tạ các anh đã đem cái quý giá nhất của cuộc đời là mạng sống mình để đổi lấy cho quê hương dù đã rách nát tả tơi còn có được những ngày xanh hy vọng. Cho buổi họp chợ ban mai, dù nghèo nàn thừa thớt vẫn còn được an bình. Cho ngôi trường quận lỵ thấp lè tè những mái tôn cháy nắng còn rộn tiếng trẻ thơ cười. Cho mái chùa cong cong nơi sườn núi còn được ngân lên những hồi chuông tín mõ. Và cho những người ở lại như tôi đây biết rằng mình sống tức còn nợ phải trả.... Các anh chính là những người được mô tả trong một bài học thuộc lòng tôi thuộc lâu lâu lúc còn là một đứa bé :

Họ là kẻ khi quê hương chuyển động

Dưới gót giày của những kẻ xâm lăng

Đã xông vào khói lửa quyết liều thân

Để bảo vệ tự do cho tổ quốc

Trong chiến đấu không nài muôn khó nhọc

Cười hiểm nguy bất chấp nỗi gian nan

***Người thất cơ đành thịt nát xương tan
Những kẻ sống lòng son không biến chuyển
Tuy tên họ không ghi trong sử sách
Tuy bằng vàng bia đá chẳng đề tên
Tuy mờ hoang xiêu lạc dưới trời quên
Không ai đến khấn nguyện dâng lễ vật
Nhưng máu họ đã len vào mạch đất
Thịt cùng xương trộn lẫn với non sông
Và linh hồn chung với tấm tình trung
Đã hòa hợp làm linh hồn giống Việt.***

Xin thành kính viết lại một phần bài thơ của Đặng Phương để tặng các anh. Các anh chính là những “Anh Hùng Vô Danh”. Tổ Quốc Việt Nam, dân tộc Việt Nam ngàn đời sẽ còn ghi ơn các anh. Xin vĩnh biệt và cảm tạ

Trưởng Sơn Lê-Xuân-Nhị

Anh hùng nào là của bạn ?

Không phải chỉ những người bạn Mỹ nhìn các người bạn chiến đấu VN của họ là Anh hùng. Lần này.

Không phải chỉ TSLXN, nhìn ra họ. Những Anh hùng vô danh.
Mà trong tấm lòng của bao người (miền Nam) còn thuộc lòng bài thơ trên.
Tôi chắc, ai cũng sẽ như tôi và nhà tôi. Mỗi lần nghe đọc lại chuyện này trên Youtube. (“ Những anh hùng vô danh,” Truyện ngắn, Trưởng Sơn Lê Xuân Nhị, Tivi 5050 đọc.) Nghe lại đoạn cuối chuyện và câu nói : “Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi. Bạn ơi.” Như một chấm câu,...

Mười lần như một. Bật khóc.

Bởi chúng ta sống với những giá trị đó, trong bài thơ cả nước thuộc, trong văn hóa chúng ta. Những giá trị trong bài thơ. Thành lối sống Cổ lai chinh chiến,..vì đất nước vì gia đình, vì tương lai trẻ thơ. Thì mạng sống có ra gì....Nói gì đến trở lại ! **Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi !!!!**

Cũng vậy.

Những người đã chết cho Quê hương. Các chiến sĩ Hải quân Việt Nam Cộng Hòa. Năm 1974, chết vì chống giặc Tàu. Cố giữ lấy Hoàng Sa. Những Anh hùng của chúng ta.

Cũng là một Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi ! Làm sao để họ có thể trở về khi họ đã hy sinh trong trận chiến mà họ biết không cân sức. Họ biết ngay khi lãnh lệnh. Cớ sao họ phải cùng nhau hát lên bài hát Việt Nam Việt Nam ngay trước tầm súng cao xạ, đại bác tàu địch. Họ biết là cái lúc họ cùng nhau trả cái nợ núi sông. Nên còn có ai mà về.

Có chăng Hạm trưởng Ngụy văn Thà. Ông người có thẩm quyền tuyên bố, lệnh “NHIỆM SỞ ĐÀO THOÁT,” cũng chỉ là cho lệnh để các thuộc cấp dưới quyền rời tàu, rời đơn vị lo cho mạng sống của mình. Mạng của ông, ông chỉ mới bị thương, rời tàu có thể cứu chữa . Đó là một chuyện khác hơn những gì người ngoài binh chủng Hải Quân có thể hiểu được. Ai có thể bỏ tàu. Người Hạm trưởng như Ngụy văn Thà và các chiến hữu đồng cấp của ông trong HQ VN Cộng hòa họ đều có với nhau những tự hào về tư cách của người chỉ huy. Tàu chết, chết theo tàu ! Các chiến sĩ Hải quân VNCH có truyền thống văn hóa Việt lẫn văn hóa của binh chủng và cách họ theo đuổi được các giá trị cao cả là cái thước đo sự tiến bộ trong xã hội có họ sống.

Nếp sống làm nên con người.

Các anh hùng vô danh đồn Dakseang. Các chiến sĩ Việt Nam Cộng Hòa chết vì cố giữ lấy Hoàng Sa cho VN năm 1974. Họ chỉ là người bình thường.

Nhưng hành động hy sinh, đóng góp, chịu đựng của họ cho một cái gì chung. Cái chung nhau, cả mọi người dân cùng công nhận. Qua thi ca, qua văn hóa,...như bài thơ của Đặng Phương. Một thí dụ.

Ghi nhận những cái chịu đựng ,.....để.

***Thịt cùng xương trộn lẫn với non sông
Và linh hồn chung với tấm tình chung***

Đã hòa hợp làm linh hồn giống Việt.

Phải đáp ứng được các điều này. May ra bạn được là anh hùng,....khi coi nhẹ thân mình cho đất nước.

Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi !

Với thời gian. Lối sống đó. Là lối sống của một lớp người. Là cái cốt lõi của lối sống một dân tộc. Dân tộc có những người thời đại chúng ta mà thân vẫn còn như lính thú.

Người lính đi giữ đảo, Hoàng sa, Trường sa ! Xa tít mù khơi.

“ Bốn trăm hải lý , nhớ không tới “ mà tình cảnh như không lý gì đến thân mình.

Chỉ vì cái chung. Người lính trong bài

Trường sa hành

Trường sa ! Trường sa ! Đảo chuyển choáng !

Thâm thẳm sâu vây trắng bốn bề

Lính thú mười người lạ sóng nước

Đêm nằm còn tưởng đảo trôi đi.

Ta ngồi bên đống lửa man rợ

Hong tóc râu chờ chín miếng mồi

Nghe cây dừa ngắt gió trùng điệp

Suốt kiếp đau dài nổi tả tơi

Mùa Đông Bắc, gió miên man thổi
Khiến cả lòng ta cũng rách tưa
Ta hỏi bạn bè Hiu Quạnh Lớn
Mà Hiu Quạnh Lớn vẫn làm ngơ

Đảo hoang vắng cả hồn ma quỷ
Thảo mộc thời nguyên thủy lạ tên
Mỗi ngày mỗi đắp xanh rờn lạnh
Lên xác thân người mãi đứng yên

Bốn trăm hải lý nhớ không tới
Ta khóc cười như tự bạo hành
Dập giận, vác khom lưng nhẩn nhục
Đường thân thế lữ, cố đi nhanh

Sóng thiên cổ khóc, biển tang chế
Hữu hạn nào không tử nhỏ nhoi ?
Tiếc ta chẳng được bao nhiêu lệ
Nên tưởng trùng dương khóc trắng trời

Mùa gió xoay chiều, gió khốc liệt
Bãi Đông lở mất, bãi Tây bồi
Đám cây bật gốc chờ tan xác
Có hối ra đời chẳng chọn nơi ?

Trong làn nước vịnh xanh lơ mộng
Những cụm rong óng ả bập bênh
Như những tầng buồn lay động mãi
Dưới hồn ta tịch mịch long lanh

Mặt trời chiều rã rưng rưng biển
Văng khói chim đen thảng thốt quần

Chú em hãy hát, hát thật lớn
Những điệu vui, bất kể điệu nào
Cho ấm bữa cơm chiều viễn xứ
Cho mái đầu ta chớ cúi sâu

Ai hét trong lòng ta mỗi lúc
Như người bị bức tử canh khuya
Xé toang từng mảnh đời tê điếng
Mà gửi cùng mây, đỏ thảm thê

Ta nói với từng tinh tú một
Hằng đêm, tất cả chuyện trong lòng
Bãi lân tinh thức âm u sáng
Ta thấy đầu ta cũng sáng trưng

Đất liền ta gọi, nghe ta không ?
Đập hoẵng Vô Biên, tín hiệu trùng
Mở, mở giùm ta khoảng cách đặc
Con chim động giấc gào cô đơn

Ngày. Ngày trắng chói chang như giữa
Ánh sáng vang lừng điệu múa điên
Mái tóc sầu nung từng sợi đỏ
Râu giòn như tiếng nứt hoa niên

Ôi lũ cây gầy ven bãi sụp
Rể bung còn gượng cuộc tồn sinh
Gắng tươi cho đến ngày trôi ngã
Hay đến ngày bờ tái tạo xanh

San hô mọc túa thêm cành nhánh
Những nỗi niềm kia cũng mẫn khai

*Kinh động đất trời như cháy đảo
Ta nghe chừng phồng khắp châu thân*

*Thời gian kết đá mốc u tịch
Ta lấy làm bia tưởng niệm người*

Bài “ Trường sa hành, “ của Tô Thùy Yên. Tôi xin chép lại trọn bài, chép nguyên cả bài như một gửi lại, mà cũng là giữ lại cho mọi người cái gia tài quý báu . Tấm lòng người viết Tô Thùy Yên nghĩ về các đồng đội của ông, và về các cảnh trí đất nước. Ông rất yêu thương người lính, đồng đội. Chia sẻ với họ những cảnh ngộ thật lạ lùng ;, đời họ, ông có đến thăm và nói lại với tấm lòng của ông mình mới biết.

Ông có chăm chút từng nhánh san hô mọc thêm cành nhánh hay cùng ngắm được cảnh trời chiều kinh động đất trời như cháy đảo...

*Mặt trời chiều rã rừng rưng biển
Vàng khói chim đen thảng thốt quần
Kinh động đất trời như cháy đảo
Ta nghe chừng phồng khắp châu thân*

*San hô mọc túa thêm cành nhánh
Những nỗi niềm kia cũng mãi khai
Thời gian kết đá mốc u tịch
Ta lấy làm bia tưởng niệm người*

bằng tấm lòng của người cùng chia sẻ thì cái đất nước có những mặt trời chiều rã...và thời gian kết đá mốc u tịch mới lôi được con người vào với

Ta nghe chừng phồng khắp châu thân Hoặc giả, *Ta lấy làm bia tưởng niệm người*

Với ông, chúng ta như cũng cảm cái đời sống kỳ lạ của những người lính giữ đảo. Họ chỉ như có bốn phận. Thân mình không hề kể !

Những Rất khác. Khác xa khi chúng ta có ...phải so sánh

RẤT KHÁC.

Rõ ràng. Cũng là người Việt Nam. Cùng thời với chúng ta. Cũng sống với chúng ta trên vùng đất thân yêu Việt Nam. Họ không coi những anh hùng của chúng ta là anh hùng. Họ không cho là. Đáng kính.

Họ đã nhìn các quân nhân Việt Nam Cộng Hòa vì muốn bảo vệ mảnh đất Tự Do cho đồng bào , cho vợ con,...là kẻ thù.

Bị họ miệt thị như Ngụy Quân.

Họ nhìn những người vì lợi ích chung của tương lai đất nước, dân tộc. Những người đòi hỏi Dân Chủ cho Việt Nam là kẻ thù. Bắt , nhốt, họ ! Trong tù đầy.

Nghịch ngã !

Họ nhìn các quân nhân miền Bắc của họ chiến đấu cho quê hương VN dưới tay họ. Hy sinh cho đất nước. Không là anh hùng !

Mà tệ, đến còn không được tưởng niệm họ, ở nhà, nhà mình, nước mình !

Các Chiến sĩ VN (miền Bắc.) Họ chết vì Tổ quốc ở đảo Gạc Ma.Ở Trường sa. Với lệnh cấm, không được bắn trả. Vì những người chiếm đảo lần này (1984 ?) là người Tàu !...giống người của cái nước “ sông liền sông, núi liền núi,...”

Còn các chiến sĩ “ nước “VN , cái nước Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa VN, chống lại quân xâm lăng người Tàu. Trận chiến 1979 (phía Tàu coi là “ Dạy cho VN một bài học.”). Họ. Lấn mình vào trận mạc bảo vệ quê hương, nhà cửa ruộng vườn,...Bảo vệ vợ con, bảo vệ đồng bào,...lại bị kết cho cái lỗi đã làm phiền lòng nước đàn anh.

Những người này họ, người cầm quyền . So với chúng ta, họ thiếu những bài thơ bài hành nặng tình yêu con người như bài hành của Tô Thùy Yên, bài thơ của nhà trí thức yêu dân yêu nước như bài Chiến sĩ vô danh tác giả, Đặng Phương, Nguyễn ngọc Huy

Là vì cả nước sống với nền văn hóa của họ, những người đang cai trị nước.

Nền văn hóa những người đang cai trị nước hiện nay muốn theo...

Cái nền văn hóa bắt cần cái đếch gì. Phìa ! Cũng được. Bịa đặt ! Cũng được.
Không là kỳ tích. Cũng cứ là kỳ tích. Nào là,...
“ Giết ! Giết nữa cho thuế thu mau...” cho “ tiếng đầu lòng con gọi Stalin (?) Lúc,
“Yêu biết mấy khi con biết nói.”
Và, khi... “Stalin ơi hỡi Stalin,...yêu cha yêu một yêu ông yêu mười !!!!”
Nền văn hóa với cái kết tinh của nó. Bắt cần cái đếch gì. Miễn là có lợi. (phải là,
*Bất kể cái Dé.... gì.mới giống. Vì, “ Bắt cần cái Đếch gì,... “ là nói theo lối nói văn
hoa Bắc kỳ di cư 54.)*

Cần cái đế....gì. Thêm vào chỉ rách việc....Chỉ cần có lợi....

***Và rồi cả nước, dân chúng đói nghèo, để mà cả nước đua nhau xây tượng đài
thờ ...Bác,...thờ Fidel Castro,...***

Bạn là ai ?

Bạn , giản dị,

**Bộ điên sao lại xây dựng tượng đài thờ người này người kia khi con em mình
nó hồng có cái gì lót...vô bụng, vô đầu,...Có điên...**

Không điên. Bạn làm gì ?

.....

XinHãy cứ thử làm lại, “ ***làm lại là người Việt.***” Như một lần Tuấn Khanh rủ
rê mọi người. (3).

Thì có khác gì chọn lại cái giá trị sống, cha ông vẫn sống .

Sống lối đó, dễ hơn. Mà chúng ta cứu được những anh hùng, chúng ta đang có.

Họ đã hành động như một trong những anh hùng.

Mà chúng ta, không cùng họ sống như cha ông chúng ta đã sống với những anh hùng Trần, Lê, Lý, Nguyễn,...

nên họ...hết đất sống!

Cứu họ bằng lối sống cha ông, từng kể chuyện cho con cháu, cho người quen, cho bạn bè,...chuyện họ đã xả thân cho tương lai con cái mình, .. thế thôi.

Kể, kể, thậm thì cũng được. Lớn giọng được , càng hay. Kể , kể với nhau... Bạn hãy cùng tôi,... kể về họ...

Để họ, những anh hùng của chúng ta. Những người. Vì tương lai dân tộc....

, Đòi Dân chủ cho VN. Bị bỏ tù !

Họ đang bị tù đầy, vì hành động anh hùng.

Bạn hãy cùng tôi. Chúng ta,...Hãy sống, hãy kể về họ để họ là anh hùng. Hãy góp sức. Cứu họ. Để họ thành Anh hùng. Họ mới cứu được chúng ta.

Bằng không...

Và rồi cả nước, dân chúng đói nghèo, để mà cả nước đua nhau xây tượng đài thờ ...Bác,...thờ Fidel Castro,...cùng có chung anh hùng Lê văn Tám.

Lý khánh Hồng.

(1) “*Những mẫu chuyện về đời hoạt động của Hồ Chủ tịch,*” tác giả Trần Dân Tiên . Tác giả TDT chính là ông Hồ chí Minh. Bác cũng là, ông Hồ chí Minh. !

(2) Trường Sơn Lê Xuân Nhị, “ Những anh hùng vô danh.” Truyện ngắn. Trích đoạn.

<https://www.youtube.com/watch?v= GfoUFCTPnA>

(3) Tuấn Khanh, “ Làm người Việt không dễ, “ On-line.

nhacsituankhanh.wordpress.com/2020/03/15/lam-nguoi-viet-khong-de/
[Làm người Việt không dễ – Tuấn Khanh's Blog](#)

